

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Колись я мала трьох братів.

Найстарший, Фінлей, був хоробрим. Він не боявся нічого: ані павуків, ані голок, ані різок неньо. Найшвидший із-поміж нас чотирьох, він міг упіймати муху двома пальцями. Та разом із безстрашністю в ньому зросла й жага до пригод. Він зневажав роботу в нашій майстерні, змушений скніти сонячними днями над шиттям суконь і штопанням сорочок. До того ж він так недбало поведився з голкою, що пальці в нього були вічно сколоті й перемотані, а шитво — зіпсоване нерівними стібками. Щоб урятувати його від напоумлень неньо, я все те розпускала й перешивала.

Щоб стати справжнім кравцем, Фінлею бракувало терпіння.

Сендо терпіння мав, але не до шиття. Мій другий брат був поетом і сплітати любив лише слова, а надто про море. Він оспівував прекрасне вбрання, яке міг пошити неньо, та ще й так докладно, що всі панянки в місті бігли його купувати. Натомість з'ясовувалося, що такої одежі не існує.

Тоді неньо змушував його сидіти на хвилерізі позаду нашої крамнички й розплутувати нитки з коконів шовкопряда. Я часто вислизала посидіти з ним і послухати розповіді про те, що там — за безмежним обрієм води.

— Якого кольору океан? — запитував мене Сендо.

— Синього, дурнику. Якого ще?

— Як ти зможеш стати найкращою кравчиною А'ланді, якщо не розрізняєш кольорів? — Сендо похитав головою і кивнув на воду. — Глянь ще раз. Зазирни в глибини.

— Сапфіровий, — сказала я, пильно вдивляючись у гребенясті хвилі. Вода виблискувала. — Океан сапфіровий, мов самоцвіти на шії в леді Тайнак. Та є ще зеленуватий відтінок... Нефритовий. А завитки піни скидаються на перли.

Сендо всміхнувся.

— Оце вже ліпше. — Він обхопив мене рукою за плечі й пригорнув до себе. — Колись ми попливемо за моря, удвох. І ти побачиш усі відтінки синього на світі.

Завдяки Сендо синій був моїм улюбленим кольором. Я щоранку відчиняла вікна й бачила мерехтіння моря на сонці. Ця блакить кидала відблиски на білі стіни моєї кімнати. Сапфірова чи волошкова барва. Лазурова. Індиго. Сендо вчив мене розрізняти варіації кольору, вловлювати відтінки від найтьмянішого брунатного до найяскравішого рожевого. Показував, що один і той самий предмет міг відбивати світло зовсім по-різному.

Сендо серцем тягнувся до моря, а не до кравецького ремесла.

Кетон — мій третій брат, ми з ним майже ровесники. Він міг розсмішити найпохмурішу людину. А ще частенько втрапляв у халепу, бо міг пофарбувати шовк у зелену барву замість пурпурової, або ненароком наступити брудними сандалями на щойно випрасувані сукні, чи скрутити пряжу так слабко, що з неї неможливо було плести светри. Гроші текли йому поміж пальців, як вода. Проте Кетона неньо любив найдужче, хай навіть хлопцеві й бракувало дисципліни, щоб стати кравцем.

Ще була я — Майя. Покірна донька. Мій найперший спогад: матінка пряде, я спокійно сиджу поруч із нею і слухаю, як Фінлей, Сендо та Кетон граються надворі, а неньо тим часом учить мене змотувати нитку так, щоб вона не плуталася.

До кравецької справи я тягнулася серцем: засилювати голки навчилася раніше, ніж ходити, й бездоганні шви робила, ще не вміючи говорити. Я любила шиття й залюбки навчалася ремесла замість гратися з братами. Коли Фінлей учив мене битися та стріляти з лука, я ніколи не влучала в ціль. І хоча казки й моторошні історії Сендо я всотувала як губка, та власних скласти ніколи не могла. Ще я завжди велася на розіграші Кетона, хай навіть старші брати постійно застерігали мене щодо них.

Неньо з гордістю казав, що я народилася з голкою в одній руці та ножицями в другій. І якби я не була дівчинкою, то могла б стати найвидатнішим кравцем в А'ланді, до якого вишикувалася б черга торговців від одного узбережжя континенту до іншого.

— Майстерність кравця вимірюється не славою, а радістю, яку він дарує, — сказала матінка, помітивши, як сильно мене засмутили слова неньо. — Ти триматимеш нашу родину купи, Майє. А це не до снаги жодному кравцеві у світі.

Пам'ятаю, як осяйно всміхнулася їй. Тоді я хотіла лише, щоб моя родина була щасливою і цілісною. Завжди.

Потім матінка померла — і все змінилося.

Ми жили в Ганьсвені — головному місті на Великому прямому шляху, і наша крамниця займала аж пів кварталу. Неньо був дуже шанованим кравцем і славився своїми вміннями по всій Південній А'ланді. Але згодом для нас пробила лиха година: після смерті матінки на його міцній волі з'явилася перша тріщина.

Він почав прикладатися до чарки, прагнучи, як сам казав, потопити в ній смуток. Це тривало недовго: горе добряче підірвало здоров'я ньеньо, тож врешті його шунок уже не приймав спиртного. Він повернувся до роботи в крамниці, але таким, як колись, не став.

Покупці помітили, що якість виробів погіршилася, і зауважили це моїм братам. Фінлей та Сендо так і не розповіли ньеньо: їм забракло духу. Проте за декілька років до війни П'яти зим, коли мені було десять, Фінлей наполіг, щоб ми перебралися з Ганьсвеня в крамницю в Порт-Камалані — невеличкому прибережному містечку на периферії Шляху. Він твердив, що чисте морське повітря піде батькові на користь.

Наш новий дім стояв на розі вулиць Янамер і Тонса — якраз навпроти крамнички, де робили таку довгу локшину, що наїстися можна було лише однією, та пекарні, де продавали найкращі у світі парові булочки й молочний хліб. Принаймні такими вони здавалися нам із братами, коли ми були голодні, а це траплялося часто. Та найбільше мені подобався прекрасний краєвид на океан. Часом, милуючись хвилями, що накочувалися на причал, я потайки молилася, щоб море загоїло розбите серце ньеньо, так само як повільно зцілювало моє.

Найкраще справи йшли влітку та взимку, коли каравани, що мандрували на схід і захід Великим прямим шляхом, зупинялися в Порт-Камалані, насолоджуючись помірною погодою. Батькова крамничка залежала від стабільного постачання індиго, шафрану й вохри — барвників для фарбування. Порт-Камалан — містечко маленьке, тож ми не лише шили вбрання, а й продавали тканини та нитки. Ньеньо вже давно не шив суконь, гідних поважних леді, але після початку війни попит на таку одіж однаково був невисокий.